

Η Οικογένεια

Δημοσθ. Αλεξόπουλος

Έρωτες εν μαγειρείω

Κωμωδία εις πράξιν μίαν

Η Οικογένεια, Αθήνα

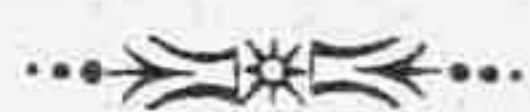
1. τχ. 20 (15 Ιουλίου 1893), σ. 5-8

2. τχ. 21 (22 Ιουλίου 1893), σ. 5-7

1 ΕΡΩΤΕΣ ΕΝ ΜΑΓΕΙΡΕΙΩΙ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ

ΥΠΟ ΔΗΜΟΣΘ. ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ἄννα (χήρα πλουσία)

Ἀλέξανδρος

Μαρία, (ὑπηρέτρια τῆς Ἄννης)

Γιάννης, (ὑπηρέτης τοῦ Ἀλεξάνδρου).

ΔΙΔΑΞΑΝΤΕΣ

Ἄννα Λαζαρίδου

Ἀθ. Περίδης

Ἐλένη Κοτοπούλη

Παναγ. Σταματοπούλος.

Ἐδιδάχθη τὸ πρῶτον ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις θερινοῦ θεάτρου «Παράδεισος» κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1890 ὑπὸ τοῦ Ἑλλ. Δραματικοῦ θιάσου «Εὐρυπιδῆς».

Τῷ φιλιτάτῳ

ΙΩΑΝΝΗΙ Π. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΩΙ

Τὴν παροῦσαν ἀφιερῶ.

Μαγειρεῖον, θύρα εἰς τὸ βάθος ἀριστερά, ἐστία δεξιὰ, τράπεζα καθίσματα καὶ λοιπὰ χρειώδη μαγειρείου).

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Γιάννης, μόνος.

(Καθαρίζων ὑποδήματα) Οὐρ! κουράστηκα· δὲν μπορῶ πιά... ἔτσι μοῦ ῥχεται νὰ στείλω κατὰ διαβόλου ὅλους τοὺς ἀφεντάδες γιὰ νὰ μείνουμε μόνον οἱ δούλοι. Τότε, τοῦλάχιστον, θὰ μπορέσουμε νὰ γίνουμε καὶ ἡμεῖς λιγάκι ἀφεντάδες... Ἄμ, αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται· κάθε μέρα τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια: δουλειά, ὕπνο, φαί, φαί, ὕπνο, δουλειά. Τόσον βαρέθηκα αὐτὴ τὴ ζωὴ, ποῦ ἂν δὲν φοβούμουν τὸ θάνατο θὰ αὐτοσκοτωνόμουν μόνος μου, γιὰ νὰ γλύτωνα μιὰ γιὰ πάντα... Ἄμ εἶναι γὰρ μὴ τὴν βαρέθῃς, ἀδελφέ, καὶ μάλιστα ἐγὼ ποῦ εἶμαι δούλος τ' ἀφέντη μου... δηλ. θέλω νὰ πῶ πῶς μόνο τὸν ἀφέντη μου δουλεύω, ἕνα ξερὸ κορμί... Καὶ τί ἀνοστιγιά εἶναι νὰ δουλεύῃ κανεὶς ἕναν ἀφέντη μοναχά! Καὶ τί ἀφέντη! Παιδί τῆς κουταμάρας, κουτότερο κι' ἀπ' τὸ φίλο μου

τὸν Ἀριστείδη!... Ἀφέντη ποῦ ντρέπεται νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια του νὰ δῇ γυναῖκα... μοιάζει σὰν καλόγερος... μπᾶ, μπᾶ... Τί λέω ἡ γῶ! (Ὁ καλόγερος τὴν σήμερον ἡμέραν οὐδὲν!... Ἀκοῦς ἐκεῖ, ἀδελφέ, νὰ κάθεται τρεῖς μῆνες ἑστὸ ἴδιο σπῖτι μετὰ τὴν ὁμορφοχίτρα τὴν κυρά Ἄννα, καὶ νὰ μὴ γυρίσῃ, οὔτε μιὰ φορὰ νὰ τὴν ἰδῇ; Μὰ τὸν Θεό, δὲν καθόμουν οὔτε μιὰ στιγμή ἐδῶ μέσα, ἂν δὲν ἦτον ἡ Μαρία μου... Τὴν ξέρετε... ἡ δούλα, καλὴ τῆς κυρά Ἄννας. Ἐνα κομμάτι, Θεός! Τί νὰ σοῦ πῶ, ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ποῦ πάτησε ἐδῶ τὸ πόδι τῆς, συναισθάνθηκα τὴν καρδιά μου νὰ χτυπᾷ στὰ παῖδια μου, ὅπως χτυπᾷ στ' ἀμόνι ἢ βαρεῖα τοῦ γύφτου... Καλὰ λένε οἱ γραμματιζόμενοι ὅτι ὁ ἔρωτας ἐκ πρώτης ὁρῆς πιάνεται... Μιὰ φορὰ τὴν εἶδα, μιὰ φορὰ μεεῖδε: τὴν ἀγάπησα, μ' ἀγάπησε καὶ δὲν ἀργήσαμε νὰ τὰ φτειάσουμε. Ἡ κυρά τῆς κρατεῖ τὴν ἔνθεν κάμρα (δεικνύει δεξιὰ) ὁ ἀφέντης μου τὴν κάκειθεν (δεικνύει ἀριστερά) ἔχουμε τὴν κουζίνα μὲς' ἑς τὴ μέση, δηλ. εἶναι ἀνάμεσα στὴν ἔνθεν κάκειθεν, τὴν ἔχουμε μαζῆ, καὶ ἔτσι βρίσκουμε εὐκαιρία μετὰ τὴ Μαρία καὶ τὰ λέμε μιὰ χαρά... Ὅχι εἶμαι κουτὸς ἐγὼ νομιζεις, σὰν τὸν ἀφέντη μου, ποῦ ἐνῶ φορᾷ γιὰ τὴ χήρα δὲν ἔχει τὸ κουράγιο νὰ τῆς πῆ, καλὴ μέρα... Ἄμ' ἐκεῖνη πάλι ἡ χήρα δηλ. τί πράμμα εἶναι... ψυχὴ μου! καὶ τί! δὲν σώνει ποῦ γυαλίζει ἀπ' ἔξω, γυαλίζει καὶ ἀπὸ μέσα (κάμνει σημεῖον ὅτι ἔχει χρήματα). Τὸν ἔχει τὸν ἀσίκη... γι' αὐτὸ δὲ τὴν κορτετζάρουμε τόσο καὶ!... Νά, ἐδῶ καὶ κάμποσαις μέραις ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ ἔφαγε τὰ μάρμαρα τοῦ πεζοδρομίου ἀνεβοκαταβαίνοντας καὶ χάσκοντας κάτω ἀπ' τὰ παράθυρά τῆς... Μ' αὐτὴ, ποῦ!... δίνει μιὰ καὶ πρᾶφ κλεί τὸ παράθυρο ἑς τὰ μοῦτρά του...

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Μαρία καὶ ὁ ἄνω

Γιάν. Μπᾶ! ἡ Μαρία!.. Καλημέρα.
Μαρ. Καλημέρα. Τί κάνεις ἐδῶ πρωί, πρωί;
Γιάν. Τί κάνω; Νά! γυαλίζω τὰ παπούτσια τ' ἀφέντη. (πλησιάζων αὐτὴν καὶ θέλων νὰ τὴν ἐναγκαλισθῇ) Μαριώ μου...
Μαρ. Ἐλα... Κάτω τὰ ξερὰ σου! Μοῦρ-θες, πρωί, πρωί, νὰ με μουτζουρώσῃς μετὰ τῆς μπουγαῖς.
Γιάν. Ἄ, ναί, τὸ ξέχασα... Μὰ δὲν πειράζει, Μαριώ μου, αὐταῖς ἡ μουντζούραις βγαίνουν εὐκολὰ: ἄλλαις εἶναι ἡ μουντζούραις ποῦ δὲν τῆς ξεπλένουν ὅλα τὰ ποτάμια τοῦ κόσμου...

Μαρ. Ἐλα . . . πάλι . . . ἄρχισες τὴ λίμα ;
Γιάν. Τί νὰ σοῦ πῶ, βρέ Μαρία, ἔς τὴν ἀρχὴ πού σέ ἔγνώρισα ἅμα ἐρχόμενον κοντὰ σου, δὲν ἔμποροῦτα νὰ ξεττομίσω λέξι, μ' ἔπιανε ἓνας γλωσσοδέτης ποῦ μ' ἔκανε μουγκότερο κι' ἀπὸ τὰ ψάρια . . .

Μαρ. Καὶ τὴν τὴν πὶννεῖ ;

Γιάν. Ἐνας γλωσσολύτης, ποῦ δὲν μὲ φθάνει στὴν λίμα οὔτε ἡ πειὸ λιμαδόρισσα γυναίκα . . . καὶ γι' αὐτὸ φάνεται, ἅμα σὲ βλέπω μοῦ πέφτουν τὰ σάλια μου.

Μαρ. Καὶ λὲς ὄλο κουταμάρις . . .

Γιάν. Ἄμ' ποῖός ἔμπορεῖ νὰ πῆ ἐξυπνάδες ὅταν εἶναι κοντὰ σὲ ποδόγυρο . . . ὁ μεγαλειότερος γραμματισμένος ἂν πῆ δέκχ κουβέντες ἢ ἐννιά θὰ ἦναι κουταῖς καὶ ἡ τελευταία τρελλή.

Μαρ. Ἐλα, ἄδειασέ μου τὴν γωνιά καὶ ἀφισέ με ἡσυχὴ νὰ κάνω τὴ δουλειά μου . . .

Γιαν. Θέλεις νὰ σὲ βοηθήσω ;

Μαρ. Ἐρχε τὸν ἄερα σου καὶ μὴ μὲ παραφορτώνεσαι, γιατί . . .

Γιάν. Πάω τὰ παπούτσια τ' ἀφέντη καὶ ξαναγυρίζω. Μὴ φύγης . . . (φεύγει).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Μαρία μόνη

Μάλιστα, περίμενε καὶ θὰ μὲ ξανάβρης ἐδῶ (ἐτοιμάζουσα τὴν ἐστίαν διὰ πυρᾶν). Αὐτὴ ἡ ζωὴ ἐδῶ μέσχα, δὲν ὑποφέρεται . . . νὰ κάθεσαι σὺν κουκος μὲ μιὰ κυρὰ ἀπ' τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ καὶ νὰ μὴ μπαίνει ψυχὴ ἄλλη στὸ σπῆτι . . . Ἄν δὲν ἦτανε κι' αὐτὸς ὁ Γιάννης, βέβαια θάσκαγα. Ἄμ δὲν εἶμαι ἐγὼ κουτὴ σὺν τὴν κυρὰ μου, ποῦ, ἐνῶ ἀγαπάει τὸν κύρ Ἀλέξανδρο κι' ἀναστενάζει γι' αὐτόν, ντρέπεται νὰ τοῦ δώσῃ καὶ λίγο κουράγιο . . . ἅμ, ἐκεῖνος πάλι . . . τί θεόκουτος ἄνθρωπος εἶναι . . .

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Ἀλέξανδρος καὶ ἡ ἄνω

Ἄλ. (εἰσερχόμενος δειλῶς. Μπα, σὺ εἶσαι, Μαρία ;

Μαρ. (ἰδίᾳ) Νάτος κι' ὄλας . . . καλέ, νὰ μ' ἀκουσε τάχα ; . . . (ὑψηλ.) Μάλιστα κύριε . . . ἀνάβω φωτιὰ γιὰ τὴν σοκολάτα τῆς κυρᾶς.

Ἄλ. Πῶς ! ἐξύπνησε τόσο πρῶι ἡ κυρία σου ;

Μαρ. Ἄ ! ἡ κυρία μου, κύρ Ἀλέξανδρε, ξυπνᾶ πολὺ πρῶι.

Ἄλ. (ἰδίᾳ) Δὲν θὰ ἦτον ἄσχημα, τὴν τὴν εὔρον μόνη νὰ δώσω τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποῖαν πρὸ μηνὸς ἔχω γράφει, διὰ νὰ τὴν δώσῃ τῆς κυρᾶς τῆς ἀδύνατον εἶναι νὰ τελεσφορήσῃ

ἔρως ἄνευ τῆς μετολαβῆσεως δουλικῶν . . . μὰ δὲν τολμῶ νὰ . . . (ὁ Γιάννης καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς σκηνῆς ταύτης φαίνεται παρατηρῶν κρυφίως ἐκ τῆς θύρας καὶ ποιεῖ δικφόρους ἀπειλητικὰς χειρονομίας, χωρὶς ὅμως ν' ἀκούῃ τὰ λεγόμενα καὶ χωρὶς νὰ φωραθῇ ὑπὸ τῶν ἐν τῇ σκηνῇ).

Μαρ. (ἰδίᾳ) Τί ἔπαθε καὶ κουβεντιάζει ἀπὸ μέσα του . . .

Ἄλ. Μαρία . . .

Μαρ. Κυριε . . .

Ἄλ. Πολὺ ἐπεθύμουν, καλή μου Μαρία, νὰ σοὶ ἐμπιστευόμην κάτι τι, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία μου, ἴσως ἡ ζωὴ μου . . .

Μαρ. Λέγετε, κύριε Ἀλέξανδρε, λέγετε . . . νὰ : ἔγινε ὅλην χύτριά γιὰ νὰ σὰς ἀκουσῶ . . .

Ἄλ. Ναι, ἀλλὰ φοβοῦμαι, Μαρία, μήπως . . .

Μαρ. Καλὲ τί φοβᾶσαι ; . . .

Γιάν. (ἰδίᾳ) Βρε τί διάβολο τῆς λέει ἐκεῖ . . . Αὐταῖς ἡ μυστικοκουβένταις δὲν μοῦ φαίνονται καλὰ πράμματα . . .

Ἄλ. Φοβοῦμαι, Μαρία, μήπως μοὶ δοθῇ ἀρνητικὴ ἀπάντησις καὶ τότε . . . ὦ, τότε θὰ ἦμαι ὁ δυστυχέστερος τῶν ἀνθρώπων . . .

Μαρ. (ἰδίᾳ) Τί ἔπαθε ! . . . Μπαὶ καὶ μ' ἐρωτεύτηκε ;

Γιάν. (ἰδίᾳ) Γιὰ νὰ χουμε τὰ μάτια μας τέσσερα . . . δὲν μ' ἀρέσει ἡ δουλειά τους.

Ἄλ. Λοιπόν, Μαρία ;

Μαρ. Καλὲ, τί φοβᾶσαι ; πὲς το καὶ βλέπουμε.

Ἄλ. Μαρία, . . . Ἀγαπῶ τὴν κυρία σου !

Μαρ. (ἰδίᾳ) Μπα ! αὐτὸ ἤθελε νὰ μοῦ πῆ κι' ἐγὼ νόμιζα πῶς . . . (δυνατὰ) Ἐ : κι' ὕστερα ;

Ἄλ. Ὑστερα . . . (δισταζῶν) Σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ τῆς τὸ κάμω γνωστὸν.

Μαρ. Αὐτὸ ἦτον ὄλο ! . . . Ἄμ εἶν' εὐκολο πρᾶμμα.

Ἄλ. Πῶς εὐκολον ;

Μαρ. Οὐ ! . . . ἄλλο τίποτε . . . Ἀπὸ τέτοια πράγματα, ἀφέντη, εἶμαι συνειθισμένη.

Ἄλ. Ὡστε, Μαρία, δέχεσαι νὰ ἐγχειρίσῃς τὴν ἐπιστολήν εἰς τὴν κυρία σου . . . (τῆς τὴν δίδει) καὶ νὰ κρητῆσῃς αὐτὰ δι' ἐσὲ (τῆς δίδει χρήματα)

Μαρ. Καλὲ δὲν ἦταν ἀνάγκη γιὰ τὸ δεύτερο (τὰ λαμβάνει) ἄς εἶναι ὅμως . . .

Ἄλ. ὦ ! σὲ εὐχαριστῶ, Μαρία, σὲ εὐχαριστῶ (λαμβάνει τὴν χεῖρά της)

Γιαν. (ἰδίᾳ) Μπα τὸν παληάνθρωπο . . . μπά τὴν ἀπιστη . . . γιὰ δὲς . . . τῆς ἔπιασε τὸ χέρι . . . τῆς τὸ σφίγγει . . . καὶ ἅμα κάνω νὰ τῆς τὸ πιάσω γὼ φωνάζει . . . Ἐννοια σου . . . ἔννοια σου . . .

Μαρ. Καλέ, δὲν εἶνε τίποτα . . . ὕστερα ἀπὸ λίγο θὰ σοῦ φέρω τὴν ἀπάντησιν.

Ἄλ. "Ω! Τότε, Μαρία, θὰ σοὶ ἤματι εὐγνώμων διαβίου . . .

Γιάν. (ἰδίᾳ) Τί; . . . τί; . . . διαβίου; . . .

Μαρ. Μείνε ἥσυχος . . . μείνε ἥσυχος . . .

Ἄλ. Θὰ ἀνχμῆνω τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ δωμάτιόν μου . . . (φεύγει).

Γιάν. (ἰδίᾳ) Μπα τὸν διαφθορέα . . . ἄς φεύγω νὰ μὴ μὲ 'δοῦν (φεύγει).

Μαρ. Ναι, ναι, σ' ὀλίγο . . . (φεύγει).

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Γιάννης, μόνος;

(εἰσερχόμενος, ὀργίως) Μπα! τὸν μασκαρά . . . ἀμέσως θὰ τὴν πάρῃ καὶ στὴν κάμαρά του . . . "Α! τοῦ διαβόλου τὴν μαϊμού, εἶδες ἐκεῖ πράγματα. Καὶ ἐγὼ ἐνόμιζα πῶς μόνον ἡ κυράδες ἔχουν τοὺς ἐρωμένους ντουζίνικις, ντουζίνικις . . . ἀλλὰ μ' ὅποιο δάσκαλο καθήσης, τέτοια γράμματα θὰ μάθης . . . "Αμ ἐκεῖνο τὸ σιγανὸ ποτάμι ὁ ἀφέντης μου . . . ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ κάθεται νὰ τῆς πουλάῃ συναισθήματα καὶ ὕστερα νὰ τῆς πιάνῃ τὸ χέρι . . . νὰ τῆς τὸ χαϊδεύῃ μὲ τόση οἰκειότητος καὶ ἀφέλεια, σάματις νάταν κανένα πρᾶμμα δικό του. Καὶ ἐγὼ τὸν πέρναγα πῶς ἦταν ἥσυχος, πῶς δὲν ἔκανε τίποτα . . . "Α! πρέπει νὰ λάβω μιὰν ἀπόφασιν, πρέπει νὰ τοὺς κάνω κάτι τι, γιὰ νὰ μὴ μὲ περνοῦν γιὰ κουτό . . . "Ακοῦς ἐκεῖ ἐγὼ νὰ λυώνω μπροστά της, ὅπως λυώνει τὸ ἀναμμένο σπερματσέτο καὶ νὰ μὴν κοιτάω οὔτε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ χερσιῦ μου ν' ἀκουμπήσω ἐπάνω της καὶ ἐκεῖνος νὰ τῆς πιάνῃ τὸ χέρι μὲ ὅλη τὴν ἀφέλεια σάμπως νάτον καμμιὰ γυναϊκά του, ἢ καμμιὰ ξαδέλφη του . . . Βέβαια δὲν φοβᾶται ἀπ' αὐτὸν νὰ μουτζουρωθῇ . . . "Α! ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα, θὰ ἔχω ἐπάνω σου τὴν μαχαίρα ποῦ λιχνίζω τὸ κρέας καὶ ἄμω ἰδῶ τὸ παραμικρὸ, τότε μιὰ . . . φράπ! . . . (κάνει διὰ τῆς χειρὸς σημεῖον ὅτι θὰ κόψῃ, καὶ κτ. πᾶ τὴν εἰσερχομένην Ἄνναν).

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

"Αννα καὶ ὁ ἄνω

"Αν. "Αχ! . . .

Γιάν. Μπαρδόν, κυρία, ἔκανα πρόθε γιὰ κάτι πρᾶμμα ποῦ θὰ κάνω, κι' ἀπάνω σ' τὸ θυμό μου, εὐρέθηκες μπροστά μου . . . ἢ καλλίτερα πίσω μου.

"Αν. Μὰ διατί ἦτο ὀργισμένος; ποῖον ἔλεγεσ ὅτι θὰ κόψης; . . .

Γιάν. "Α! Αὐτὸ εἶνε μυστικό . . . καὶ μ' ὄλον τούτοις εἶχα μεγάλη ἐπιθυμία νὰ σ' τὸ πῶ.

"Αν. Τί εἶναι λοιπόν; . . . Τί συμβαίνει;

Γιάν. Τί συμβαίνει; . . . συμβαίνει, ὅτι ὁ κόσμος ἀνχοδογουρίστηκε, ὅτι ἡ πλάσι ἐχάλασε καὶ ὅτι τ' ἀφεντικὰ ἐφέραν τώρα καινούρια μόδα, νὰ κάνουν ἀντιπολίτεψις τοὺς δούλους, χωρὶς νὰ μποροῦν οἱ δούλοι νὰ κάνουν τὸ ἴδιο πρᾶμμα ἢ τ' ἀφεντικά.

"Αν. Δὲν ἐννοῶ τί θέλεις νὰ εἴπῃς.

Γιάν. "Αχ! κυρία, ἐπειδὴ σὲ βλέπω καὶ εἶσαι τόσο καλὴ καὶ σπλαχνικὴ γιὰ μένα καὶ ἐπειδὴ ἡ ζήλεια μου τρώει ὅλα μου τὰ σωθικά, θὰ στὸ πῶ . . . ἀλλὰ θὰ μὲ συγχωρήσης . . . δὲν θὰ θυμώσης; . . . "Ε! κυρία . . .

"Αν. Μὰ τί συμβαίνει ἐπὶ τέλους;

Γιάν. Ναι . . . ἀπ' τὴν ἡμέρα ποῦ ἤλθες ἢ εἰ-γενεῖα σου δῶ, μαζί μὲ τὴν Μαρία . . . δὲν ξέρω . . . μὰ ἔτσι χωρὶς νὰ τὸ θέλω . . . γκούχ . . . γκούχ . . . (βήχει)

"Αν. Ἐξακολουθεῖ . . .

Γιάν. Ναι . . . πῶς νὰ σ' τὸ πῶ . . .

"Αν. Λέγε . . . λέγε . . .

Γιάν. Ναι . . . τὴν ἀγάπησα . . .

"Αν. Πῶς!

Γιάν. Ναι, κυρία, τὴν ἀγάπησα. Μὰ τὴν ἀγάπησα τόσον πλὴν, ποῦ ἂν δὲν μ' ἀγαπῶσε καὶ αὐτὴ θὰ ἔκανα καὶ ἐγὼ τὴν κουταμάρα ποῦ κάνουν τακτικὰ ἐκεῖνοι π' ἀγαποῦνε.

"Αν. Τί θὰ ἔκανες;

Γιάν. Θὰ ἐσκότωνα τὸν ἐαυτό μου μόνος μου, γιὰ νὰ λείψω ἀπ' τοὺς πόρους καὶ τὰ βήσανα . . . ἀλλὰ ἐπειδὴ καὶ αὐτὴ μ' ἀγάπητε . . . γι' αὐτό.

"Αν. "Α! σὲ ἠγάπησε; . . . ἔχουμε λοιπόν καὶ ἔρωτας; . . . ἀπὸ σήμερον πύζει τοῦ νὰ μὲ ὑπηρετῇ . . . θὰ τὴν διώξω καὶ θὰ φροντίσω δι' ἄλλην . . .

Γιάν. Μὰ γιατί, κυρία, μήπως ὁ ἔρωτας εἶναι κανένα κακὸ πρᾶμμα; . . . Τ' ἀφεντικὰ τὸ κάνουν κι' εἶναι κακὸ . . . γιατί, νὰ! Τόσον κερρὸ ποῦ ἀγαπιόμαστε δὲν ἐκάνημε τίποτε κακὸ, μὰ μόλις τὰ φτεῖασε μὲ τὸν ἀφέντη, ἀμέσως . . .

"Αν. Τί; . . . ποῖον; . . .

Γιάν. Τὸν ἀφέντη μου.

"Αν. (ἰδίᾳ) τὸν Ἀλέξανδρον! . . . (ὕψηλοφώνως) Τίς σοὶ τὸ εἶπε; . . . πῶς τὸ ἔμαθες;

Γιάν. Δὲν μοῦ τῶπε κανεὶς.

"Αν. Τότε;

Γιάν. (ἰδίᾳ) Κάτι πολὺ μ' ἐρωτᾶει . . . θὰ τῆς πονᾶ τὸ δότι φαίνεται . . . (ὕψηλ.) τοὺς εἶδα νὰ γλυκοκυβεντιάζουν, καὶ νὰ κρατᾶ ὁ ἕνας τ' ἄλλουνοῦ τὸ χέρι . . .

"Αν. (ἰδίᾳ) Καὶ ἐγὼ, ἦτις τόσον τὸν ἠγά-

πων . . . νά περιφρονηθῶ χάριν μιᾶς ὑπηρετίας . . . ὅποια ποταπότης!...

Γιάν. (ἰδίᾳ) Κάτι τὰ ξύνισε (ὑψηλ.) Γι' αὐτό κι' ἐγώ, κυρία, ἀπεφάσισα νά παραιτηθῶ νά πάρω τὰ ρούχά μου, καὶ νά ἀφήσω αὐτὸν τὸν ἀφέντη. (ἰδίᾳ) Κι' ἀφοῦ αὐτὴ διώχνει τὴν Μαρία, θά φροντίσω νά πάω δούλος 'ς τὸ ἴδιον σπίτι ποῦ θά πάη καὶ ἐκείνη!

Αν. Ἐπειδὴ θά διώξω τὴν Μαρίαν, ἐάν θέλης ἔλα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου.

Γιάν. (ἰδίᾳ) δὲν εἶνε ἄσχημα. Μπορῶ νά τὴν καταφέρω νά κρατήσῃ καὶ τὴν Μαρία καὶ τότε ..

Αν. Σιωπᾶς ; ἀρνεῖσαι ;

Γιάν. "Ὅχι, κυρία, μά... μά... καλὰ, καλὰ, ἔρχομαι!

Αν. Ἀπὸ σήμερον σὲ προτλαμβάνω, εἰδοποίησον τὸν κύριόν σου, καὶ φέρε τὰ πράγματά σου (ἐξέρχεται).

Γιάν. Ἀμέσως, κυρία, τρέχω.

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

Ἀλέξανδρος καὶ ὁ ἄνω

Γιάν. Ἄ ! τὴν εὐχαριστήθηκα ποῦ . . .

Ἄλ. (εἰσερχόμενος) Γιάννη . . .

Γιάν (ἰδίᾳ) Ἄ ! νάτις . . . τὴν δὲν τὸν ἔχω ἀνάγκην . . . δὲν εἶμαι πιά δούλος τοῦ (ὑψηλ. ἀγερώγως) Τί ἀγαπᾶτε ;...

Ἄλ. Τί σοὶ ἔλεγε ;... περὶ τίνος ὠμιλεῖτε ;...

Γιάν. (ὦς ἄνω) Δὲν ἔχω νά δώσω σὲ κανένα λόγο.

Ἄλ. Πῶς ;... Τί σημαίνει τοῦτο ; πῶς ὠμιλεῖς ;...

Γιάν. Μιλᾶω ὅπως θέλω καὶ τοῦτο σημαίνει πῶς ἀπὸ σήμερον καὶ ἐμπρὸς δὲν ἔχουμε καμμιά σχέσι μαζί μας.

Ἄλ. Ἀλλά, ἄθλιε !...

Γιάν. Γιὰ νά σοῦ πῶ, μὴ βρίζης... μίλα καλλίτερα καὶ μὴ νομίζεις πῶς εἶμαι ἀκόμη δούλος σου ἢ πῶς εἶσαι ἀφέντης μου... Ἀπὸ σημερὰ δίνω τὴν παραίτησί μου... μεταθέτω τὸν ἑαυτὸν μου...

Ἄλ. Νά λάβης ἀμέσως τὰ πράγματά σου, καὶ νά φύγης χωρὶς νά χάνης στιγμὴν.

Γιάν. Νά! σοῦ εἶπα ὅτι δίνω τὴν παραίτησίν μου, ὀρίστε πᾶρ' τὴν (τῷ δίδει ἣν ἐφόρει ποδιᾶν) "Ὅχι δὲ.. νομίζεις πῶς παίζω... δὲν εἶμαι κουτός.. θά φύγω.. μὰ 'στὸ λέω, μὴ νομίζεις πῶς θά σοῦ τὴν ἀφήσω..θὰ τὴν πάρω μαζί μου..θὰ..

Ἄλ. Ποῖαν ἄθλιε ; τί λέγεις.

Γιάν. Ποιά ;... κάνεις πῶς δὲν καταλαβαίνεις... νά ἐκείνη πον ἀγαπᾶς.. ἐκείνη ποῦ ἀγαπᾶω κι' ἐγώ ! .. καὶ μάλιστα τὴν ἦταν ἡ κυρὰ "Αννα, τῆς τὰ εἶπα ὅλα καὶ μοῦ εἶπε αὐτὴ ἡ

ἰδία νά μὲ πάρῃ 'στὴν ὑπηρεσίαν της... θέλει νά μ' ἔχη...

Ἄλ. Πῶς ! ἡ "Αννα ;

Γιάν. Ναι, ναι, ἡ κυρὰ "Αννα.

Ἄλ. "Ὅτε ἦτο πρὸ ὀλίγου ἐδῶ.

Γιάν. Ναι, μάλιστα... τότε τῆς εἶπα... τῆς ξεμολογήθηκα καθαρὰ ὅτι τὴν ἀγαπᾶω ἀπὸ 'δῶ καὶ τρεῖς μῆνες, ὅτι τὴν ῥχτηκες καὶ σύ, καὶ πῶς ὁ ἰδικός σου ἔρωτας εἶναι ψεύτικος... καὶ ὅλα τὰ ἄλλα... αὐτὴ μὲ λυπήθηκε καὶ μοῦ εἶπε νά πάρω τὰ ρούχά μου καὶ νά πάω μαζί της.

Ἄλ. Τῆς εἶπες ;... καὶ δὲν σ' ἐπεριφρόνησε ;

Γιάν. Νά μὲ περιφρονήσῃ : .. καὶ γιατί, παρακαλῶ ; οἱ δούλοι τάχατε δὲν 'μποροῦν ν' ἀγαποῦν ; ... 'ς τὴν ἀρχὴν ἔκανε πῶς ἐθύμωσε, μὰ ὕστερα...

Ἄλ. (ἰδίᾳ) "ὦ ! τοῦτο εἶνε πολὺ... νά προτιμᾶ τὸν ὑπρέτην μου... νά μὲ περιφρονήσῃ... δι' αὐτὸ δὲν ἐράνη ἀκόμη ἡ Μαρία... ἡ πράξις αὐτὴ ἦτο βεβαίως ἡ ἀπάντησις.

Γιάν. (ἰδίᾳ). Τὰ κατσούλωσε... οὔτε τσιμουδιά δὲν βγάνει... ὄχι, θὰ τὸν φοβηθῶ, βλέπεις...

Ἄλ. Φύγε, ἄθλιε... φύγε ἀμέσως....

Γιάν. Μάλιστα... ναι, θά φύγω... καὶ νά μάθης πῶς ὅτι παθαίνετε σεις τ' ἀφεντικά, 'ς τοὺς δούλους δὲν περνᾶνε

Ἄλ. "Ἐξελθε, ζῶον, ἢ μὰ τὸν Θεόν, μὲ κάμνεις νά...

Γιάν. Μὴ βρίζεις γιατί...

Ἄλ. "Ε ! "Αθλιε .. (ὁρμᾶ πρὸς τὸν Γιάννην (Ὁ Γιάννης ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Η'.

Ἀλέξανδρος εἶτα Μαρία

Ἄλ. Ὅποια χαμέρπεια . πόσον ἠπατήθην... Νά τὴν ἀγαπῶ, νά ὑποφέρω τόσα δι' αὐτήν, καὶ αὐτὴ ν' ἀγαπᾶ τὸν ὑπρέτην μου.

Μαρ. (εἰσερχομένη) Κύριε Ἀλέξανδρε...

Ἄλ. Σὺ εἶσαι, Μαρία ;

Μαρ. Μάλιστα, κύριε, δὲν μποροῦσα νά τῆς τὸ δώσω... ἦτο τόσον θυμωμένη.. μὲ ἐδιώξε.

Ἄλ. Τὸ ὑπέθετον... ἀφοῦ προσέλαβε τὸν Γιάννη.

Μαρ. Τί ;... τί ἔκανε τὸν Γιάννη.

Ἄλ. Τὸ ἀγνοεῖς λοιπόν ; ἄχ ! ἀγαπᾶ τὸν Γιάννη, μοῦ τὸ εἶπεν ὁ ἴδιος... καὶ ἀπὸ σήμερον τὸν παίρνει μαζί της.

Μαρ. (ἀποροῦσα) Τί λὲς ἀφέντη ; ... δὲν σὲ καταλαβαίνω...

Ἄλ. Λέγω, ὅτι ἡ γυνὴ αὐτὴ εἶνε γυνὴ ποταπῶν αἰσθημάτων... Ἀγαπᾶ τὸν Γιάννη.

Μαρ. Τί ;.. πῶς ;.. ἀλήθεια ;..

Ἄλ. Μοὶ τὸ ὁμολόγησεν ὁ ἴδιος...

Μαρ. Μπᾶ ! τὸν πκληάνθρωπο... μπᾶ ! τὸν οὐραγοτάγκο...

Ἄλ. *Α ! εἶμαι δυστυχής... εἶμαι δυστυχής... (ἐξέρχεται)

ΣΚΗΝΗ Θ'.

Μαρία μόνη.

(πρὸς τὸν ἐξερχόμενον Ἀλέξανδρον) *Ἄμε στὸ διάβολο καὶ σύ, χαμένε... ἄμ κάνει σαν μικρὸ παιδί... (μιμουμένη) *Ἀχ ! εἶμαι δυστυχής... *Ἄμ, τί νὰ πῶ ἐγώ... Ἀκούς ἐκεῖ τὸν πκληάνθρωπο νὰ μοῦ λήη τόσα καὶ τόσα... νὰ κάνη πῶς χάνεται γιὰ μένη καὶ ὕστερα... ἄμ, αὐτὴ πάλι ἡ Μαϊμοῦ—Χάθηκε ν' ἀγαπήσῃ κανένα λιμοκοντόρο, κανένα τῆς τάξης της, παρὰ πῆγε ν' ἀγαπήσῃ τὸ Γιάννη.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

*Ἄννα καὶ ἡ ἄνω

Ἄν. Σοῦ εἶπον, Μαρία, νὰ λάβῃς τὰ πράγματα σου καὶ ν' ἀπέλθῃς ἀμέσως...

Μαρ. Ἐννοια σου καὶ δὲν τῶχω στὸ νοῦ μου νὰ κάτσω... ἄμ, τᾶμαθι δὲ γιὰτὶ μὲ διώχνεις... Ἐπρεπε νὰ ντραπῆς ὅμως, κυρά, νὰ κάνης αὐτό... μὴ γυιαιῖκα καθὼς τοῦ λόγου σου.

Ἄν. Τί λέγεις ζῶν ;

Μαρ. Ὅριστε! βρίζεις κι' ὄλας, δὲν σώνει ὅτι μοῦ πέρνεις τὸν ἀγαπητικό μου, δὲν σώνει ὅτι μοῦ κόβεις τὴν τύχην μου, ἔχεις καὶ μοῦτρα καὶ μᾶς βρίζεις. Σάματι χαθῆκαν οἱ ἄνδρες καὶ πῆγες νὰ μοῦ πάρῃς τὸν δικό μου...

Ἄν. Τί λέγεις, ἀθλία...

Μαρ. Μάλιστα, μάλιστα... κάνει πῶς δὲν ξέρει.

Ἄν. *Α ! μὰ τοῦτο ἔρηλασεν εἰς τὸ μὴ περαιτέρω... φύγε... φύγε γρήγορα...

Μαρ. Καλά... καλά... μὲ διώχνεις γιὰ νᾶχης εὐκολία νὰ κάνῃς ὅ,τι θέλεις...

Ἄν. Φύγε, σοὶ λέγω, μὲ συγχίζεις... φύγε...

Μαρ. Ναὶ φεύγω, μὰ θὰ ἴδῃς κι' ἐγὼ τί θὰ κάνω. (ἐξέρχεται)

Ἄν. Τὴν ἀθλίαν... ὅποια ἀναίδεια... *Ἄς ὑπάγω νὰ ἴδω μήπως μετὰ τῶν ἀποσκευῶν της λάβῃ τίποτε ἰδικόν μου. (ἐξέρχεται)

ΣΚΗΝΗ ΙΑ'.

Γιάννης, μόνος

(Εἰσέρχεται κρατῶν δέμα ἐνδυμάτων τὸ ὁποῖον ἀποθέτει) *Α ! μὰ καλὰ τοῦ τᾶψαλλα!... ἄμ, ἀκούστηκε αὐτὸ ποτέ... νᾶχης ἀφέντη, νὰ τὸν

δουλεύῃς μὲ πίστι καὶ τιμιότη, καὶ αὐτὸς νὰ θέλῃ νὰ σοῦ πᾶρη τὴν ἐρωμένη σου!... Ἐννοια σου ὅμως καὶ τῶρα ποῦ θὰ πάω κοντὰ ἴστην χήρα θὰ τοῦ δείξω ἐγὼ ὅτι...

ΣΚΗΝΗ ΙΒ'.

Μαρία καὶ ἡ ἄνω

Μαρ. (Φέρουσα ὡσαύτως δέμα ἐνδυμάτων καὶ ἀποθέτουσα αὐτὸ πρὸς τὸ ἀντίθετον τοῦ Γιάννη μέρος.) Εἶδες ἐκεῖ ξετσιπωσιά; νὰ θέλῃ νὰ ρίχνῃ ἴς ἐμένα τὰ καμώματά της. Ἐννοια σου ὅμως καὶ μιὰ ποῦ ἔπεσε, ἴς τὸ στόμα μου, θὰ δῆς τί ἔχεις ν' ἀκούσῃς. (βλέπουσα τὸν Γιάννην ἰδίᾳ) Μπᾶ ! ὁ Γιάννης.

Γιάν. (ἰδίᾳ) Ἄς κρατήσω μπόζα.

Μαρ. (ἰδίᾳ) Ἄς μὴ τοῦ μιλήσω διόλου νὰ δοῦμε τί θὰ κάνῃ.

Γιάν. (ἰδίᾳ) Δὲν μπορῶ νὰ κρατηθῶ... Μὰ τί ἀρρώστια πάλι εἶν' αὐτὸς ὁ ἔρωτας... ὅσο περιττότερο εἶσαι φουρκισμένος μὲ ἐκείνη π' ἀγαπᾶς, τόσο περιττότερο θές νὰ εἶσαι κοντὰ της.

Μαρ. (ἰδίᾳ) Θέλω νὰ μὴ τοῦ μιλήσω, μὰ πάλι δὲν ξέρω... μοῦ φαίνεται πῶς κάτι μὲ σκοντάει κοντὰ του.

Γιάν. (λαμβάνων τὸ δέμα καὶ προσποιούμενος ὅτι δὲν βλέπει τὴν Μαρίαν! Ὁργίλως) Εἶδες ἐκεῖ τὴν μαϊμοῦ, δὲν τὴν ἔσωνε ὁ δοῦλος ἤθελε καὶ τὸν ἀφέντη...

Μαρ. (λαμβάνει τὸ δέμα προσποιουμένη ὅτι δὲν βλέπει τὸν Γιάννη Ὁργίλως) Ἀκούς... τὸν παρκαλυμένο... νὰ μὴν εὐχαριστιέται μὲ τὴν δούλα ἀλλὰ νὰ θέλῃ καὶ τὴν κυρά...

Γιάν. (ὁμοίως) Ἀφοῦ ποτέ δὲν τῆς ἀρνήθηκα τίποτα.

Μαρ. (ὁμοίως) Ποῦ ποτέ δὲν τοῦπα ὄχι...

Γιάν. (ὁμοίως) Ἀφοῦ εἰς ὅ,τι μοῦ λεγε ἔσκυβα τὸ κεφάλι...

Μαρ. (ὁμοίως) Ἐνῶ ἔκανα ὄλα ὅσα μοῦ λεγε...

Γιάν. (τῇ Μαρίᾳ) Ἄς τα αὐτά, καὶ σὲ μένα δὲν τὰ περνᾶς... ἢ νομίζεις ὅτι δὲν τᾶμαθα καὶ τὰ δικά σου...

Μαρ. Ὅριστε... τὸ δικό μου τόνομα πάρτο σὺ γειτόνισσα...

Γιάν. Γιὰ πὲς ἀλευρι... ὁ ἀφέντης σὲ γυρεύει...

Μαρ. Γιὰ πὲς ἄχνη.

Γιάν. *Ἀχνη.

Μαρ. Ἡ κυρά γιὰ σένα ψάχνει.

Γιάν. (Μὲ τὸ δέμα εἰς τὰς χεῖρας προσποιούμενος ὅτι φεύγει) Παρκαμέρισε νὰ περάσω...

Μαρ. (ὁμοίως) Φεύγα ἀπ' ἐκεῖ γιὰ νὰ φύγω.

Γιάν. Τράβα σοῦ λέω.

Μαρ. Μὴ μοῦ πιάνεις τὸν τόπο... ἄσε με νὰ φύγω.

Γιάν. Ποῦ θὰ πᾶς, Μαρία ;...

Μαρ. Τί σὲ μέλει ἐσένα ;

Γιάν. Μα, γιατί, Μαριώ μου...

Μαρ. Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω...

Γιάν. Μαρία...

Μαρ. Ἄφησέ με τοῦ λέω.

Γιάν. Ἄ ! ἔτσι εἶσαι... ἀντίο λοιπὸν (κινεῖται δῆθεν ὅπως φύγη).

Μαρ. (σταματῶσα αὐτόν) Ποῦ πᾶς Γιάννη ;

Γιάν. Δὲν εἶν' δική σου δουλειὰ νὰ ρωτᾶς.

Μαρ. Γιάννη !

Γιάν. Δὲν ἔχεις οὔτε Γιάννη, οὔτε ξεγιάννη.

Μαρ. Μὰ γιατί εἶσαι ἄπονος, Γιάννη ; (προσποιεῖται ὅτι κλαίει).

Γιάν. Ἐγὼ εἶμι ἀπονος ;...

Μαρ. (ὡς ἄνω) Ναι, σύ.

Γιάν. Ἐγὼ εἶμαι ἀπονος, ποῦ σ' ἀγάπαγα τόσο...

Μαρ. Ἀμὴ ἐγὼ ποῦ σ' εἶχα καλλίτερα ἀπὸ τὰ μάτια μου.

Γιάν. (προσποιούμενος ὅτι κλαίει) Ἔλα... μὴ κλαῖς... γιατί, νά, θὰ μὲ πύρη κι ἐμένα τὸ παράπονο καὶ τότε θ' ἀρχίσω τῆς κλάψαις ποῦ... νά... ὦχ !... ὦχ !...

Μαρ. Ἀκοῦς ν' ἀγαπᾶ τὴν κυρά.

Γιάν. Ἀκοῦς ν' ἀγαπᾶ τὸν ἀφέντη...

Μαρ. (Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξαπτομένη) Τὸν ἀπιστο !...

Γιάν. (ὁμοίως) Τὴν ἀπιστη..

Μαρ. (ὁμοίως) Τὸν ψεύτη !...

Γιάν. (ὁμοίως) Τὴν ψεύτρα !...

Μαρ. (ὁμοίως) Τὸν ἀπαταιῶνα !...

Γιάν. (ὁμοίως) Τὴν ἀπαταιῶνισσα !...

Μαρ. Στάσ' ἀπ' ἐκεῖ νὰ φύγω...

Γιάν. Κάνε πάρα πέρα νὰ περάσω.

Μαρ. Παραμέρισε σοῦ λέω..

Γιάν. Να σοῦ πῶ, φεύγα ἀπ' ἐκεῖ καὶ μὲ περιμένει ἡ κυρά...

Μαρ. Ἡ Κυρά ;...

Γιάν. Βέβαια ! ἀφοῦ σὺ θὰ πᾶς στὸν ἀφέντη... Θύμωσα καὶ γὼ καὶ πάω 'ς τὴν κυρά.

Μαρ. Σὺ πρῶτα πῆγες μὲ τὴν κυρά...

Γιάν. Ὁχι, σὺ πῆγες μὲ τὸν ἀφέντη (φιλονεικοῦν μεγαλοφώνως)

Μαρ. Ψέμματα λές..

Γιάν. Σὲ εἶδα μὲ τὰ 'μάτια μου.

Μαρ. Μοῦ τᾶπε ὁ ἀφέντης...

Γιάν. Τὸν παληάνθρωπο. !

Μαρ. Τὴν παληογυναῖκα ! (φωνάζουν).

Ἀλέξανδρος Ἄννα καὶ οἱ ἄνω

(ἀκούσαντες τὰς φωνὰς ἐξέρχονται.)

Ἀλ. Τί εἶναι ;

Ἀν. Τί συμβαίνει ;

Μαρ. Δὲν μ' ἀφίνει, ἀφέντη, νάρθῶ μέσα... μοῦ κρατεῖ τὰ ροῦχά μου.

Γιάν. (τῇ Μαρ.) Ἐσὺ μοῦ κρατεῖς τὰ ροῦχά μου ! καὶ δὲν μ' ἀφίνεις νὰ φύγω...

Ἀν. (τῷ Ἀλεξ.) Ἀλλὰ τρέξατε, κύριε, εἰς βοήθειαν τῆς ἀγαπητῆς σας...

Ἀλ. τῇ Ἀν. Βοηθήσατε, κυρία, τὸν φίλτατόν σας..

Ἀν. (τῷ Ἀλ.) Δὲν ἀκούετε ; ἡ ἐρωμένη σας ζητεῖ βοήθειαν...

Ἀλ. Ἡ ἐρωμένη μου... ἀπατᾶσθε, κυρία...

Γιάν. Τ' ἀκοῦς, κυρά Μαριώ, σὲ φωνάζει ὁ ἐρωμένος σου...

Μαρ. Ἐσένα φωνάζει ἡ ἐρωμένη σου...

Γιάν. Ποιὰ ἐρωμένη ;

Μαρ. Νά, ἡ κυρία...

Γιάν. Ἡ κυρά ;

Ἀν. Ἐγώ ;

Ἀλ. Μάλιστα κυρία... ἐγείναν τὰ πάντα γνωστά...

Ἀν. Εἰσθε ἀστεῖος, κύριε...

Ἀλ. Ναι... ὁ Γιάννης.. ἐν τῇ ὀργῇ του μοὶ εἶπεν ὅτι τὸν ἀγαπᾶτε... ὅτι...

Ἀν. Ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἴδιος μοὶ εἶπε τὰς πρὸς τὴν ὑπηρετρίαν μου σχέσεις σας...

Ἀλ. Πῶς ὁ Γιάννης ;...

Γιάν. Ὁχι... νόμισες πῶς θὰ τὰ κρύψω... δὲν θὰ τᾶλεγα...

Ἀλ. Ἄθλιε !

Γιάν. Τί ἄθλιε καὶ ἄθλιε... Ποιὸς σοῦ 'πε νὰ μοῦ πάρης τὴν Μαριάν..

Ἀλ. Τὴν Μαριάν!

Ἀν. Μάλιστα... σᾶς εἶδε νὰ τῆς ὁμιλῆτε καὶ νὰ τῆς δίδετε ἐπιστολήν...

Γιάν. Μονάχα αὐτό ;... Τῆς ἔπικνε τὸ χέρι, κυρά... τῆς τῶσφιγγε... τῆς τὸ χαιδεύε δύο ὥραις...

Ἀλ. (γελῶν) Χά, χά, χά !... Ἀλλ' ἡ ἐπιστολή αὕτη ἦτο προωρισμένη δι' ὑμᾶς...

Ἀν. Πῶς !...

Μαρ. Ἀλήθεια, κυρά..

Ἀλ. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι ἀπατᾶσθε... ἐνῶ ὡς πρὸς ὑμᾶς εἶμι βέβαιος, καθότι ὁ Γιάννης ἐν τῇ παρφορᾷ του μοὶ ὡμολόγησε τὰς μεθ' ὑμῶν σχέσεις του...

Γιάν. Τί θυμὸ καὶ ξεθυμὸ... Ἀλλοῦ νὰ τὰ πουλᾶς αὐτά... δὲν θύμωτα μήτε σοῦπα τίποτα.. γιὰ τὴν κυρά... γιὰ τὴν Μαρία σοῦ λεγα...

Αλ. Τὴ Μαρία ;

Γιαν. Βέβαια... καὶ ἐπειδὴ κατάλαβα πῶς ἡ κυρὰ σ' ἀγαποῦσε λιγάκι, τότε καὶ ἐγὼ ἀπ' τὴ ζήλεια μου τῆς εἶπα...

Αλ. Πῶς ! λοιπὸν με ἠγαπᾶτε ; ὦ ! συγγνώμην... συγγνώμην... κυρία !

Αν. Συγγνώμην ; διατί ;... ἀφοῦ καὶ σὺ με ἀγαπᾶς...

Αλ. ὦ ! ὅσον οὐδεὶς ἐν τῷ κόσμῳ...

Αν. Χά ! χά ! χά !... ἐάν ὅμως ὁ Γιάννης δὲν ἐζήλευε τὴν Μαρίαν, εὐδέποτε θ' ἀνεκαλύπτομεν ὅτι ἀγαπώμεθα...

Γιαν. Τότε, κυρὰ, ἀφοῦ ἐγὼ ἤμουν ἡ αἰτία νὰ φανερωθῇ ὁ ἔρωτάς σας, δὲν πιστεύω νὰ λήσμονήσετε ὅτι ἐζήλευα τὴν Μαρία, γιὰτὶ τὴν ἀγαποῦσα, καὶ ἐπειδὴ τὴν ἀγαπῶ, σὰς παρακαλῶ νὰ μοῦ τὴν δώσετε...

Αν. Ἐάν καὶ ἡ Μαρία θέλῃ.

Μαρ Οὐ !... θέλω, θέλω, κυρὶ...

Αν. Τότε, εὐχαρίστως νὰ τὴν πάρῃς.

Αλ. (τῇ Ἄννα) Δὲν θὰ λησμονήσω ὅμως ποτέ, ἀγαπητῆ μου Ἄννα, ὅτι ἡ ἀφετηρία τῆς εὐτυχίας μου ἦτο ἡ ζηλοτυπία τοῦ Γιάννη.

Γιαν. Οὔτε ἡμεῖς, Μαριώ μου, τὸν ἔρωτα ποῦ κάναμε σ' τὸ μαγερεῖό.

